

РЕШЕНИЕ

№ 5901

гр. София, 17.10.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 17.09.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3323** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и се провежда по реда на чл.226 от АПК. Образувано е по искова молба на М. М. С., ЕГН от [населено място], със съдебен адрес [населено място], [улица] против Главна дирекция “Охрана“ с цена на иска 10 000(десет хиляди) лева неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 29.12.2015г. до изплащането им.

С Решение № 3674 от 21.03.2018г. по описа на Върховен административен съд на Република България е отменено Решение № 5098 от 15.07.2016г постановено по адм.дело № 47 по описа за 2016г. на Административен съд София-град и делото е върнато за ново разглеждане с указания.

Ответникът - Главна дирекция “Охрана“, в писмен отговор при първоначалното разглеждане на делото оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Развиват се подробни съображения в тази насока. В настоящото производство не се представлява и не изразява становище по делото.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на предявения иск. Доказателствата по делото са писмени. Допусната е съдебно-техническа експертиза.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното.

В исковата молба, както и с молба вх. № 1953/25.01.2016г. по описа на АССГ, ищецът твърди, че на 29.12.2015г. около 12.10 часа и 12.40 часа е влязъл в сградата на Административен съд Стара Загора, за да депозира молби по две дела. Твърди, че при влизане в сградата показал документ за самоличност, но служителката от ГД "Охрана" С. С. е отказала да го пусне. Въпреки това той е успял да влезе, в сградата на съда, като на излизане заявил, че ще се върне отново до половин час. Около 12.40 часа ищецът се върнал отново в сградата на Административен съд-Стара Загора, като този път освен посочената служителка, на входа са били още 3-4 нейни колеги, които според ищеца са извикани от нея като "подкрепление". Ищецът сочи, че не е употребил алкохол, облечен е бил прилично, преминал е през метал-детектора и е показал документ за самоличност, но въпреки това не е бил допуснат от служителите на Главна дирекция „Охрана“ да влезе в съда, като отказът е обоснован от служителката С. С., че е ищецът е видимо пиян. Във връзка с това ищецът твърди, че е предложил да му направят проба с „дрегер-тест“, но му е отказано и не е допуснат да влезе в сградата на съда.

Ищецът поддържа, че с незаконосъобразните си действия служителите на ответника са нарушили конституционното му право на свободно предвижване, правото му на правосъдие, тъй като влизането му е било свързано с негови лични дела в съда. Според него разпорежданията на служителите на ответника са издадени в нарушение на чл. 392 от Закона за съдебната власт и чл. 64 от Закона за МВР. Ищецът поддържа, че в резултат на посочените незаконосъобразни действия на служителите на ответника е претърпял неимуществени вреди в размер на 10 000(десет хиляди) лева, изразяващи се в психически болки и страдания от унижението и подигравките на които е бил подложен от длъжностни лица на ответника при влизането му в Административен съд-Стара Загора (нарушение на чл. 3 от ЕКЗПЧОС), нарушаване на основни негови права –правото му на свободно придвижване (чл.35, ал.1 от Конституцията на Република България, чл.2 от Протокол № 4 към ЕКПЧОС и чл. 45,ал.1 Х., предизвикали стрес, унижение и поругаване на човешкото му достойнство. С уточняваща молба от 12.04.2018г. ищецът поддържа, че всички тези неимуществени вреди са настъпили на 29.12.2015г. и са приключили на същата дата, както и, че претендира присъждане на законната лихва върху главницата от 29.12.2015г. до окончателното ѝ изплащане.

Във връзка с това ищецът е подал жалба вх. № Ж-53 от 30.12.2015г. до ГД „Охрана“, в която е описал подробно случая, с искане за проверка и отговор, както и да се съхрани записа от охранителната камера на входа на Административен съд-Стара Загора за времето на влизането му в съда на 29.12.2015г., тъй като този запис е единственото доказателство, установяващо поведението на служителката С. С. от ГД "Охрана". По жалбата е извършена проверка, снети са обяснения от служителите на ГД "Охрана", участвали при извършване на проверката на ищеца на 29.12.2015г. в сградата на АС-Стара Загора. Резултатите от проверката са обективирани в Докладна записка № 48/07.01.2016г. на инсп. Х. И. Х.-инспектор"Конвоиране" в ОЗ"Охрана" [населено място] до Началника на ОЗ"Охрана"-Стара З. и Докладна записка № 348/13.01.2016г. на И. Б. Й.-инспектор в сектор "ОССМ" до главния директор на ГД "Охрана". Докладна записка № 348/13.01.2016г. е изготвена въз основа докладни записки от служителите на ОЗ"Охрана"-Стара З.: инспектор Х. Х., инсп. Г. Г., чл.експерт С. К., мл.инсп. С. С., мл.инспектор И. И., обяснение на мл. инспектор Г. Г. от ОДЧ-Стара З., както и въз

основа на преглед на записа от охранителните камери в сградата на Административен съд-Стара Загора. В докладни записки на инсп. И. Т. И., С. Т. К. и мл.инсп. С. С. е посочено, че на 29.12.2015г. около 12.05 ч. ищецът е влязъл в сградата на Административен съд-Стара Загора във видимо нетрезво състояние, поради което проверяващата го мл. инсп. С. С. е отказала да го пусне в сградата, като пред нея ищецът е заявил, че е изпил половин бира. Проверяващата мл.инсп. С. С. е докладвала по радиостанцията на ОДЧ да изпратят нейни колеги за подкрепление. Пристигналият мл.инспектор И. Т. И. в Докладна записка(л.42, дело № 47/16) твърди, че ищецът е бил в явно нетрезво състояние и му е разпоредил да изчака идването на КАТ за извършване на проверка с дрегер, но докато е докладвал по радио-станцията на дежурния в ОЗО-Стара З., ищецът е напуснал сградата на съда. В този смисъл са и обясненията на С. К.-МИО в ОЗ“Охрана“-Стара З., дадени в Докладна записка до началника на ОЗ“Охрана“-Стара З.. От докладна записка на Г. Г.-инспектор в ОЗ“Охрана“-Стара З. се установява, че към 12.10.ч. заедно с мл.инсп. С. К. са извели ищецът от сградата на съда, като пред тях същият е заявил, че е пил една бира, но не е пиян и не нарушава правилата, тъй като не е в явно нетрезво състояние, като е изразил желание да бъде проверен от полицията с дрегер и е заявил, че след обяд ще се върне отново в съда и е готов да го проверят. Според обясненията в същата докладна на ищеца е издадено писмено полицейско разпореждане (приложено по делото-л.50) и при повторното му идване в сградата на съда не е допуснат да влезе и не е изчакал извършване на проверка с дрегер, която е била извикана по негово искане.

Въз основа на обясненията дадени в докладните записки на посочените служители на ОЗ“Охрана“-Стара З. и преглед на записа на охранителните камери е изготвена Докладна записка № 348/13.01.2016г. до главния директор на ГД“Охрана“(л.39-41 от дело 47/2016г.), с която е прието, че служителите на ГД“Охрана“ са изпълнявали служебните си задължения в съответствие с нормативните документи, регламентиращи тяхната дейност и не са извършили действия, които да накърняват достойнството на ищеца, или да дадат повод да се почувства унижен.

Като доказателство по делото е приет диск със снет запис от охранителните камери на съда от 29.12.2015г., копие от който е изпратен на ищеца, видно от разпореждане на съда от 26.02.2016г.

Във връзка с указанията на Върховния административен съд, дадени в отменителното решение, настоящият състав е допуснал съдебно-техническа експертиза, със задача: след преглед на приетия като доказателство по делото диск да даде заключение дали е манипулиране на записа на диска, извършено допълнително с цел премахване на звука. Допуснатата експертиза е изготвена от магистър по електроника-Радио и телевизия, специалност „Ц. обработка на звукови сигнали“ инж. Ц. Л. П.. Съгласно неоспореното и прието заключение на вещото лице „приложеният по делото диск CD-R recordable, марка TDK с обем 700 MB(без идентификационен и/или опознавателен надпис), съдържащ четири видеофайла формат avi, не съдържа и не би могъл да съдържа синхронизиран към видеосигнала аудиозапис, тъй като камерите, с които е реализирано видеозаснемането са без вградени микрофони и фабрично не поддържат аудиозапис, т.е. записа на диска не е обект на манипулация с цел премахване на звука.“

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

С исковата молба са предявени обективно и кумулативно съединени искове са с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, във вр. чл. 203 и сл. от АПК. Исковата молба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА по смисъла на чл.204, ал.4 от АПК, тъй като е предявена заедно с оспорване законосъобразността на действията на длъжностни лица на ответника, от които ищецът твърди, че е претърпял неимуществените вреди в размер на 10 000 лева, предмет на предявения иск, ведно със следващата се законна лихва върху тази сума, считано от 29.12.2015г. до окончателното изплащане. Искът е предявен срещу надлежен ответник по смисъла на чл. 205 от АПК - ГД "Охрана", която е юридическо лице (чл. 391, ал. 2 от ЗСВ) към министъра на правосъдието, в структурата на което е органът, от чийто незаконсъобразни действия се твърди, че са причинени вредите. Разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконсъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност“. За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безспорен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконсъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконсъобразни действия/ бездействия, незаконсъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2.настъпили вреди и 3.наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконсъобразен акт или твърдените незаконсъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се установят кумулативно/ едновременно, като липсата на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване предпоставките за реализиране отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ е на ищеца, по аргумент от разпоредбата на чл. 154, ал.1 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК, съгласно която всяка страна следва да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Освен това настоящото производство се провежда при условията на чл.226, ал.1-3 от АПК, тоест делото се разглежда за втори път от Административен съд-София-град. Съгласно разпоредбата на ал.2 „при новото разглеждане на делото се допускат само писмени доказателства, които не са могли да бъдат известни на страната, както и доказателства за новооткрити или новонастъпили обстоятелства след първоначалното разглеждане на делото от първоинстанционния съд“.

С определение от 13.04.2018г. съдът е указал на ищеца доказателствената тежест в процеса. При съобразяване цитираната разпоредба на чл. 226, ал.2 от АПК, с протоколно определение от 11.06.2018г. съдът е отхвърлил искането на ищеца за допускане на гласни доказателства, както и искането по чл. 193 от ГПК за откриване на производство по оспорване на писмени доказателства, представени при първоначалното разглеждане на делото от АССГ, в присъствието на ищеца и неоспорени от него.

С оглед установената фактическа обстановка, посочена по-горе и на база събраните доказателства при първоначалното разглеждане на делото, както и от

заклучението на приетата съдебно-техническа експертиза, настоящият състав приема, че не е налице първата от посочените по-горе кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно: не са налице твърденията от ищеца незаконосъобразни действия на длъжностни лица на ответника на 29.12.2015г. през времето, посочено в исковата молба, когато ищецът е посетил сградата на Административен съд-Стара Загора. По делото е безспорно, че при първото влизане в сградата на Административен съд Стара Загора на 29.12.2015г. около 12.05 часа ищецът е влязъл, като не е изпълнил разпореждането на служителката на ОЗ „Охрана – Стара З.“, забраняващо му влизане, предвид обстоятелството, че е бил видимо пиян, което се установява и от писмените докладни записки на останалите служители на ОЗ“Охрана“-Стара З., които установяват, че е лъхал на алкохол. Доколкото ищецът не е изпълнил разпореждането на служителката да не влиза в сградата и същият признава, че е влязъл в сградата около 12.05ч., то не е ограничено правото му на свободно придвижване, съответно правото на достъп до правосъдие и не са нарушени конституционните му права. При второто му влизане в сградата около 12.35 часа, когато не е допуснат да влезе в сградата, действията на служителите на ответника, не са незаконосъобразни, а са извършени в изпълнение на чл.17 от Правилата за вътрешния ред, пропускателния режим и сигурността на сградите на апелативните, окръжни, административни и районни съдилища, прокуратури и следствени служби (Правилата). Горното следва и от Докладна записка № 348/ 13.01.2016г. на И. Б. Й.-инспектор в сектор “ОССМ“ до главния директор на ГД “Охрана“, изготвена въз основа на цялостен анализ на доказателствата по случая, включително оглед на видео-записа от камерите на Административен съд-Стара Загора от същата дата. Докладната записка е официален писмен документ по смисъла на чл.179 от ГПК, вр. чл.144 от АПК и има обвързваща съда материална доказателствена сила относно установените факти. Съгласно чл. 17 от Правила за вътрешния ред, пропускателния режим и сигурността на сградите на апелативните, окръжни, административни и районни съдилища, прокуратури и следствени служби, не се допускат в съдебните сгради и обекти граждани в явно нетрезво състояние или под влиянието на упойващи или наркотични вещества. С оглед установените факти по делото, относно състоянието на ищеца и видимата употреба на алкохол от него, действията на длъжностните лица на ответника, които не са го допуснали в сградата на Административен съд-Стара Загора при второто му посещение на 29.12.2015г. около 12,35ч. не са незаконосъобразни, а са в изпълнение на задължението им по чл. 17 от Правилата. Следователно, в хода на съдебното производство ищецът не е доказал наличието на първата изискуема предпоставка по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, от което следва извод за неоснователност на предявения иск.

Неоснователни и недоказани са твърденията на ищеца за манипулиране на записа от видео-камерите, предвид заключението на вещото лице, което съдът кредитира като обективно и компетентно и от което следва извод за недоказаност на твърденията на ищеца, че самият той е настоявал за извършване на проверка за употреба на алкохол чрез дрегер-тест.

При липсата на първата изискуема предпоставка за възникване на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, в случая-недоказаност на незаконосъобразни действия на длъжностни лица на ответника, не следва да се обсъжда наличието на останалите две предпоставки – претърпени неимуществени вреди и причинна връзка между тях. За пълнота и изчерпателност, съдът намира за необходимо да отбележи, че

ищецът не е доказал и наличие на претърпени неимуществени вреди, описани в исковата молба. От изложеното, настоящият състав приема, че ищецът не е установил предпоставките на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във връзка с предявения иск и същият като неоснователен и недоказан, следва да се отхвърли.

Доколкото в настоящото производство, ответникът не е изразил становище и искане за заплащане на разноски, такива не се присъждат.

Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. В случая ищецът е освободен от заплащане на държавна такса с Разпореждане от 11.01. 2016г. по адм.дело № 47 по описа на 2016г. на Административен съд-София-град, но не е освободен от заплащане на разноски по делото. В производството по настоящото дело са направени разноски за вещо лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза в размер на 300 лв. Същите са изплатени на вещото лице от бюджетните суми на съда, но с оглед разпоредбата на чл.10, ал.2 от ЗОДОВ, следва да бъдат възстановени от ищеца.

Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 67-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения иск от М. М. С., ЕГН със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Главна дирекция „Охрана“ за заплащане на обезщетение в размер на 10 000(десет хиляди) лева, ведно с претендираната законна лихва, считано от 29.12.2015г. за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразни действия, извършени на 29.12.2015г. в сградата на Административен съд Стара Загора от длъжностни лица на ГД“Охрана“.

ОСЪЖДА М. М. С., ЕГН 70060246587 със съдебен адрес [населено място], [улица] да заплати на Административен съд София-град сумата 300 (триста) лева, представляващи разноски за вещо лице.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд-София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл.138, ал.1 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

